

Arrest

nr. 145 127 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 30 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene tracht deze aan te tonen door een attest van het Huis van het Nederlands voor te leggen en verschillende getuigenverklaringen waaruit moet blijken dat hij minstens sinds 2003 in België verblijft, zo zou hij voetballezen volgens sinds 2003 en klant zijn bij een slager sinds 2004 - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou volgens getuigen sinds 2003 in België verblijven. Echter, hij heeft geen enkele expliciete verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het zogenaamde feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn bewering te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst, of in het daartoe bevoegde land worden ingediend.

De advocaat van betrokkene beroept zich ook op art. 8 van het EVRM. Dit artikel is hier evenwel niet van toepassing daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Voor wat betreft het argument dat betrokkene in de onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij er zou worden geconfronteerd met administratieve problemen en het argument dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, waar hij geen bestaansmiddelen meer heeft, legt betrokkene geen bewijzen voor om dit te staven. Aangezien betrokkene het houdt bij louteren beweringen, kunnen deze argumenten geen grond voor regularisatie vormen.

Ten slotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 30 januari 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.1. Zij betwist het motief dat stelt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. Zij meent dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met haar pogingen om voor 18 maart 2008 een wettig verblijf te bekomen, dit is het raadplegen van een advocaat (gevolgd door een negatief advies) en evenmin met het leren van de Nederlandse taal en de verregaande vorm van integratie aan de Belgische maatschappij, terwijl zij

nochtans in aanmerking komt voor regularisatie gelet op het feit dat zij enerzijds in België een langdurig ononderbroken verblijf heeft gehad dat minimum 5 jaar bedraagt, en anderzijds voor 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, dat zij in 2007 een raadsman heeft gecontacteerd, waarbij dient te worden benadrukt dat het voorleggen van een bewijsstuk hieromtrent niet evident is, dat echter uitgaande van de veronderstelling dat er aan een eventuele aanvraag in ieder geval een negatief gevolg zou worden gegeven, alsook uit vrees voor uitwijzing, zij geen verdere juridische of administratieve stappen heeft ondernomen, hetwelk niet geheel onlogisch kan worden geacht. Zij wijst erop dat zij evenwel steeds een wettig verblijf heeft willen bekomen, hetgeen blijkt uit de aanvraag tot regularisatie op 15 december 2009. De verzoekende partij stelt dat zij er dan ook steeds alles aan gedaan heeft om te komen tot een volledige integratie in België, dat zij nooit in aanraking kwam met het gerecht, Nederlands leerde en sociale banden opbouwde.

3.1.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.1.3. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.4. De kritiek van de verzoekende partij in haar eerste middel is gericht tegen het motief waar gesteld wordt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. De

Raad stelt echter, samen met de verwerende partij, vast dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt in de bestreden beslissing geenszins gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009, doch wel dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Bijgevolg is de door de verzoekende partij ontwikkelde argumentatie waarin zij lijkt te willen aantonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8A van de (vernietigde) instructie, niet dienstig.

3.1.5. In zoverre de verzoekende partij kan geacht worden met haar argumentatie dat zij in 2007 een raadsman heeft gecontacteerd, dat echter uitgaande van de veronderstelling dat een eventuele aanvraag in ieder geval een negatief gevolg zou hebben alsook uit vrees voor uitwijzing, zij geen verdere stappen heeft ondernomen, dat zij steeds een wettig verblijf wenste te bekomen wat de aanvraag tot regularisatie bevestigt en ze er alles aan gedaan heeft om te komen tot een volledige integratie in België, waarbij zij erop wijst dat ze nooit in aanraking kwam met het gerecht, Nederlands leerde en sociale banden opbouwde, de motieven van de bestreden beslissing betreffende de lokale verankering aan te vechten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van de elementen die zij reeds heeft aangehaald in haar aanvraag, doch hiermee de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt, noch aantoont dat deze kennelijk onredelijk zijn. Overigens stelt de Raad vast dat wel degelijk met voornoemde elementen werd rekening gehouden in de bestreden beslissing daar de bestreden beslissing betreffende het leren van het Nederlands en de integratie, die vermeld worden onder de noemer 'lokale verankering', stelt dat deze geen grond kunnen vormen tot regularisatie daar de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat zij sinds 2003 in België zou verblijven, doch geen enkele expliciete verblijfsaanvraag heeft ingediend tijdens deze periode.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met haar pogingen om voor 18 maart 2008 een wettig verblijf te bekomen onder de vorm van het raadplegen van een advocaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit element in haar aanvraag expliciet aanvoerde in het kader van het voldoen aan de voorwaarden van criterium 2.8A van de instructie en dit als volgt *"Als men dus de raadpleging van een advocaat beschouwt als een geloofwaardige poging om in België een wettig verblijf te bekomen, dan beantwoordt mijn cliënt aan alle voorwaarden zoals gesteld in punt 2.8.A van d instructie"*, zodat de verwerende partij betreffende dit element kon volstaan met de verwijzing naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog eens aangeeft dat zij stappen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, weerlegt zij het motief dat zij volgens getuigen sinds 2003 in België zou verblijven doch geen enkele expliciete verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen, niet. In zoverre zij meent dat haar huidige aanvraag bevestigt dat zij steeds een wettig verblijf heeft willen bekomen, wijst de Raad er opnieuw op dat het stappen ondernemen om een wettig verblijf te bekomen of de wens om het verblijf te wettigen, zelfs indien dit kan aangetoond worden, het motief dat zij geen enkele expliciete verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen, niet onderuit haalt.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet

concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.2.2. In zoverre de verzoekende partij stelt dat haar lidmaatschap van de politieke partij 'AMAZIGH' een normaal bestaan in Marokko verhindert en dat zij het risico loopt op een brutale wijze te worden beroofd van haar vrijheid, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft, zodat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bovendien heeft de verzoekende partij dit element niet aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2009 en beperkte zij haar in de voornoemde aanvraag, zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing, tot de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij meent dat artikel 3 van het EVRM geschonden is doordat de bestreden beslissing stelt dat haar bewering met betrekking tot de voornoemde schending niet wordt gestaafd met een begin van bewijs, terwijl het in feite meer dan logisch is dat zij na tien jaar ambtshalve wordt afgeschreven in Marokko, alwaar zij bovendien geen enkel bestaansmiddel meer ter beschikking heeft, wijst de Raad opnieuw op het gestelde in punt 3.2.1. en benadrukt dat beweringen aldus gestaafd moeten worden met een begin van bewijs, dat blote beweringen niet volstaan, zodat de verwerende partij dit ook terecht kon motiveren in de bestreden beslissing en terecht kon stellen dat de verzoekende partij heeft nagelaten bewijzen voor te leggen van haar beweringen betreffende de administratieve problemen en het gebrek aan bestaansmiddelen. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen begin van bewijs heeft voorgelegd en legt dit ook niet voor ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. Zij meent dat de verwerende partij voornoemd beginsel schendt, nu de gevraagde regularisatie enkel en alleen een bevestiging is van de feitelijke toestand zoals deze thans bestaat, dat na tien jaren in België en tien jaar werken aan integratie en het opbouwen van sociale contacten, alsook uit humanitaire redenen, het slechts als onredelijk te beschouwen is dat de verzoekende partij zou worden bevolen het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Marokko waar zij hoogst waarschijnlijk meteen zal worden aangehouden en opgesloten.

3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Door louter de door haar in het kader hun aanvraag ingeroepen elementen te herhalen en te stellen dat de bestreden beslissingen slechts als onredelijk te beschouwen zijn, gelet op die elementen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

Voorts laat de verzoekende partij na om te verduidelijken welke humanitaire redenen ervoor zorgen dat het onredelijk is haar te bevelen het grondgebied te verlaten, zodat zij opnieuw niet aannemelijk maakt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat het slechts als onredelijk te beschouwen is dat zij zou worden bevolen het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Marokko waar zij hoogst waarschijnlijk meteen zal worden aangehouden en opgesloten, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Ook met een dergelijke uiteenzetting die gestoeld is op loutere beweringen, toont de verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER